

Dette indhold er fra websitet [MXD.dk](http://mxd.dk).

<http://mxd.dk/projekter/carsten-holm-paa-reeperbahn-4-en-fyldt-festival-tager-aldrig-fejl/>

Carsten Holm på Reeperbahn #4 - En fyldt festival tager aldrig fejl

Carsten Holm 27. september 2016

Igen i år var netværksreceptionen forud for koncerterne overordentlig velbesøgt. Foto: Sara Lindbæk

'Danish Night' på Reeperbahn Festivalen kan skrive endnu en succes på CV'et.

For ottende gang i træk blev der i weekenden afholdt dansk aften på Reeperbahn Festivalen. Spillestedet var nok engang Indra; legenden fortæller at Beatles spillede deres første koncert her, på den allerførste dag under deres år-lange ophold i Hamborg.

Indra kan rumme ca. 300 mennesker - og under den danske aftenes fire koncerter var der fyldt - ofte med kø uden for jernlågerne, som indrammer indgangspartiet til den lille lavloftede klub, hvor scenen fylder hvad den kan forenden af det aflange lokale.

Den danske aften er på Reeperbahn blevet en garant for kvalitet - intet mindre - og dansk musik er blevet yderst vellidt blandt publikum og arrangørerne bag festivalen. Dette er skrevet med stor ydmyghed, bevares, men det er ikke desto mindre den skinbarlige sandhed.

Tænk på at der er 25.000 mennesker på Reeperbahn Festivalen - et stort antal er branchefolket og alle de bands, der træder op på de skrå brædder. Men størstedelen er nu det nysgerrige tyske publikum, som kommer fra en by, der er vant til store musikalske begivenheder og fede oplevelser - ikke bare hver måned eller uge, men stort set hver dag. Og i dén stolte tradition stiller fire danske bands sig op på scenen på Indra år efter år - og det slår ikke fejl én eneste gang! Publikum forlader spillestedet med en suveræn oplevelse i baglommen og en bevidsthed om, at dansk musik er noget de skal tjekke ud næste gang der står 'Dänemark' efter et ukendt bandnavn på listen over koncerter på det lokale spillested.

Communions

Fra universet omkring Nørrebro-labelet Posh Isolation, nok mest kendt for deres udgivelser med Iceage, var første navn på 'Danish Night' Communions. Fire unge mænd, bevæbnet med guitarer, bas og trommer - og en lang røvfuld sange, der ligger et sted mellem den romantiserende flirt med Cure og Joy Division fra 80'erne, og den guitardrevne drøm om stadionrock - uden at det blev corny på nogen som helst måde. Til gengæld blev publikum præsenteret for en uhyre kontrolleret og velspillet koncert med velskrevne sange fra deres EP'er og singler, som de har drysset ud over en periode på et par år.

De fik presset så meget energi de kunne ud af showets små 35 minutter, og fik betalt tilbage ved kasse et fra folk i salen, der blev ramt af de melodiose melodier, som stråler af varme og nærvær - fremført af de fire på scenen, der sjældent fortrak en mine - men som i stedet var dybt fokuseret på deres musik som var det deres eneste holdepunkt i livet.

Communions. Foto: Sara Lindbæk

Blandt publikum var også en ung fyr fra det danske mindretal i Flensborg iført en Posh Isolation sweatshirt, som havde stort set alle udgivelser fra selskabet og som havde glædet sig som en gal til at opleve Communions. Han var mere end tilfreds med hvad han fik hørt og set - og for ham var det naturligvis også en ekstra stor glæde at fornemme noget af det miljø, som stammer fra et lille, men stærkt dedikeret label og kulturskabende institution.

IAMJJ

OK! Hvem fanden er han så, ham dér IAMJJ? Før denne danske aften havde jeg kun hørt 'Bloody Future', som eneste livstegn fra manden, der hedder Jacob, er 23 år og som har spillet i forskellige konstellationer tidligere. Og denne aften var det bare anden gang at IAMJJ med band skulle stå på en scene, med en række sange, som kryber ud fra det dybeste mørke i ly af natten.

Næsten to meter høj tronede han frem på Indra, med et fire mand stort band i ryggen, og en gammel sjæl fra sit indre, der øjeblikkeligt havde publikum i sin hule hånd. Han har

heller intet imod at iklæde sig en faderlig skikkelse, og være dén der fører ordet i det her selskab - ret så imponerende i en alder af 23. De fleste af teksterne bliver reciteret med en dyb og mørk stemme, og når ord som 'cathedral', 'God' og 'Halleluja' indgår i ordvalget, kommer tankerne uvilkårligt til at trille hen mod Leonard Cohen. Og når IAMJJ af og til trækker luften ind og giver publikum noget af sit fuldregister, med toner fra hele sin store krop, er der masser af mørk soul fra en ung hvid mand - Elvis ligger lige for dér.

Men lad endelig ikke eventuelle inspirationskilder forblænde dit billede af IAMJJ - han har sin egen stemme, sin egen agenda og dybfølte sange fra sit inderste - med dedikationer til sin mor og ildevarslenende fremtidsudsigter.

Så efter 40 minutter vidste den fyldte sal hvem IAMJJ var - også selvom der kun er én single ude. Så den ydmyge herre, der efter showet var først ved skranken for at spørge om en CD med et album, blev venligst bedt om at vente nogle måneder endnu - med en forsikring om at den er mixet og nærmest klar. Der er flere end ham, der ikke kan vente.

IAMJJ. Foto: Sara Lindbæk

Chinah

Drømmepopperne fra Chinah har tidligere på året udsendt 'Once The Lights Are On', og har smidt et par singler derfra, med 'Away From Me' som den indtil videre mest succesfulde. Det er sange, der er som støbt til sjælen, til drømmene og til en menneskelig lørdag-aftens-fest, hvor der ikke skal være alt for meget tryk på - men hvor man gerne vil kunne mærke hvor man er på vej hen.

Chinah har en del shows i bagagen allerede, og har også spillet til en del af disse showcase-festivaler, og i forhold til at mange af disse bands, der står på scenen på Reeperbahn, tilhører en talentmasse, der stadig er søgende, med en del ubekendte faktorer mellem medlemmerne på scenen, var Chinah det stik modsatte. Med Fine Glindvad i front på vokal, førte kvartetten publikum uhyre stilsikkert igennem en fed koncert med sange, der, på trods af et pænt tungt tempo, indeholdt så meget dybde og så mange flotte melodier, at man hele tiden gerne ville have lidt mere.

Chinah. Foto: Sara Lindbæk

På de forreste rækker var samlet en lang række unge kvinder, der dels kunne synge med på et par af sangene, og dels havde deres blik stift og kærligt rettet mod Fine Glindvad, hvis stemme flød ovenpå de dybe toner så ubesværet som olie på vand.

Der var også en stor tilfredshed at spore i bandet, der havde givet et af deres bedste shows i år: Et resultat af den kombination, der opstår når bandet på scenen er godt og publikum giver deres ubetingede opbakning - som gør at bandet giver tifold igen.

Blondage

Sidste navn på scenen har tidligere spillet i Hamborg, i Tyskland og i det hele taget i Europa på forskellige festivaler denne sommer. Blondage, som består af Pernille Smith-Sivertsen og Esben Andersen, har tidligere gået under navnet Rangleklods, og deres set består af både Blondage- og Rangleklods-numre. Personligt har jeg oplevet dem flere gange - både i DK og udlandet - og altid med en fed performance.

Men denne aften var klart anderledes - og klart det bedste jeg har set Pernille og Esben. Deres roller på scenen er blevet knivskarpt defineret og deres set står stærkere end nogensinde. De lagde ud med 'Lucky Black Skirt', som er blevet spillet kraftigt på P6BEAT, der gik direkte over i 'Lost You'. Så var stilen ligesom lagt med en musik, som var klædt på til fest. Et enkelt teknisk problem med en uduelig mikrofon undervejs slog dem ikke af pinden - snarere tværtimod. Det gjorde dem måske bare endnu mere fokuserede på at give folket mere af alt det bedste fra dem.

Pernille Smith-Sivertsen - Blondage. Foto: Sara Lindbæk

Salen gyngede og svajede igennem showet - og helt oppe forrest stod en ung kvinde, sort hår, sort kjole og hun kunne hver en tekst, hver en frasering og hvert et move der passede til sangene - og når en fan som hende ikke bliver skuffet, men snarere mere og mere hengiven til musikken og bandet, er det et temmelig godt pejlemærke for at Blondage på scenen havde præsteret nogle solide 55 minutter. Sangen 'Young and dumb', som er tilbage fra den spæde start i Rangleklods, er stadig en publikumsfavorit - det stod tydeligt for enhver på Indra. Stærkt, at bandet allerede har et par klare klassikere at hive ud af ærmet. Og lur mig om ikke Pernille og Esben er klar til at tage imod hvilken som helst udfordring den dag England og USA og ringer - hvilket ikke kan vare så forfærdelig længe, så de kan roligt sidde klar ved telefonen.

Publikum klappede, havde festet med dansk musik, og forsvandt ud af lågerne - ud i et vanvittigt freakshow på resten af Reeperbahn, hvor turistbusserne stadig trillede ind med læssefuld af mennesker, der skulle have en bid af en usmagelig og alligevel fascinerende kage af livet i overhalingsbanen, livet der bare skal overleves, nydelsen af sensommernatten, schlager-baren, stripklubben, den højrøstede latter fra rockbulen, de tiggende, de sælgende, de købende og massen af talentfulde bands, der prøver at skabe sig selv en karriere og få nogle oplevelser under vesten som de kan drage nytte af, når de aftenen efter atter byder på en scene et sted i verden.

Og mon ikke scenariet er det samme igen næste år - if it ain't broken.... Og dét er det langt fra.